

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/216/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1418205169
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1418205169.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, konajúceho prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Bratislava, Karadžičova č. 2, IČO: 47 258 713, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Czompoly s. r. o., Bratislava, Ventúrska č. 16, IČO: 47 234 547, v mene ktorej koná JUDr. Marek Czompoly, proti žalovaným: T. B. J. Č. Q. G. V. Q. L. U. Z. Á., G. V. X.XX.XXXX, E. K. K., K. Č.. XXXX/XX, II. B. Č. Q. G. V. Q. L., G. V. X.XX.XXXX, E. K. K., K. Č.. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 2.600,28 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 10. apríla 2019, č. k. 8 Csp 262/2018-93, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa zo dňa 10. apríla 2019, č. k. 8 Csp 262/2018-93, vo výroku, ktorým žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.12.2015 do zaplatenia, ako aj vo výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e s tým, že žalovaní v I. a II. rade sú povinní svoju povinnosť splniť do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Bratislava IV. rozsudkom zo dňa 10.4.2019, č. k. 8 Csp 262/2018-93, zastavil konanie v časti o zaplatenie úrokov z úverovej istiny vo výške 15 % ročne zo sumy 2.413,- € od 3.12.2015 až do zaplatenia, žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.12.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70,14 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), g), h), j), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 3, 4, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca sa predmetnou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne na zaplatenie 2.600,28 € spolu s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 12.5.2015 CETELEM SLOVENSKO a.s., so sídlom Panenská 7, Bratislava, IČO: 35 787 783 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“), uzatvoril so žalovanými zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej im poskytol účelový úver vo výške 2.413,- €. Keďže žalovaní nesplácali svoj

záväzok riadne a včas, vyhlásil právny predchodca žalobcu dňa 2.12.2015 mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaní majú neuhradené záväzky po lehote splatnosti vo výške 2.600,28 € (2.413,- € z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, 175,82 € z titulu dlžných úrokov z úveru, 11,46 € z titulu dlžného poistného). Okrem toho sú povinní zaplatiť úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 15 % ročne zo sumy 2.413,- € od 3.12.2015 až do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.600,28 € od 3.12.2015 až do zaplatenia. Žalovaní k žalobe uviedli, že úver je bezúročný a bez poplatkov, keďže spotrebiteľská zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.) a to druh spotrebiteľského úveru, celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ v súvislosti s úverom zaplatiť, úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok a ani podmienky čerpania úveru. Predložená zmluva neobsahuje zároveň ani správne uvedenú RPMN úveru, ktorá je v zmluve uvedená nižšia, v neprospech spotrebiteľa. Veriteľ neskúmal tiež s odbornou starostlivosťou schopnosť dlžníka splácať poskytovaný úver, čo má tiež za následok, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaní namietli tiež premlčanie dlhu v celom rozsahu s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, keďže omeškanie nastalo už v júli 2015, na základe čoho došlo aj k zosplateniu dlhu, ako aj uplatneniu úrokov z úveru po zosplatení dlhu.

1.2. Žalobca v priebehu konania zobral žalobu v časti o zaplatenie úrokov z úverovej istiny vo výške 15 % ročne zo sumy 2.413,- € od 3.12.2015 až do zaplatenia späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť, z ktorého dôvodu súd konanie v tejto časti s poukazom na § 145 ods. 2 C.s.p. zastavil. Súhlas žalovaných nezisťoval, keďže k späťvzatiu došlo pred začatím pojednávania a predbežného prejednávania sporu (§ 146 ods. 1 C.s.p.). K námietkam žalovaných uviedol, že celková čiastka k zaplateniu predstavovala v súlade s bodom 1.1. úverovej zmluvy sumu 3.444,60 €. Žalobca v súvislosti s rozdielom medzi celkovou čiastkou k zaplateniu (3.444,60 €) uvedenou na zmluve a súčtom mesačných splátok (60 x 59,32 € = 3.559,20 €) uviedol, že suma 3.444,60 € ako celková čiastka k zaplateniu uvedená v zmluve predstavuje sumu, ktorú by boli žalovaní povinní zaplatiť v prípade, keby si nezvolili poistenie úveru (počet splátok 60 x výška splátky bez poistenia 57,41 € = 3.444,60 €). Žalobca dôvodil, že výška splátky aj výška poistného sú zrejme z výpisu z úverového účtu žalovaných, ktorý už žalobca súdu predložil. Vzhľadom k tomu, že žalovaní si zvolili poistenie, konkrétne základný súbor poistenia, ktorý predstavoval poistné vo výške 3,33 % z mesačnej splátky, mesačná splátka sa tak navýšila o túto čiastku (3,33 % z mesačnej splátky 57,41 € = 1,91 €). Celková čiastka k zaplateniu potom predstavovala 3.559,20 €. V súvislosti s overovaním bonity žalovaných poukázal na to, že schopnosť klienta splácať úver Cetelem posudzoval samostatne na základe informácií o konkrétnom žiadateľovi a jeho finančnej situácii (príjmy, výdavky, rodinný stav, spôsob bývania, počet vyživovaných osôb a iné) uvádzaných pri žiadosti o úver. Každá žiadosť o poskytnutie úveru je vyhodnocovaná individuálne a na základe všetkých údajov uvedených v zmluve a to automatizovaným systémom posúdenia žiadosti, ktoré je nastavené tak, aby boli preverené všetky informácie prostredníctvom internetových stránok, pričom sa využívajú najmä stránky telekomunikačných spoločností, obchodný register, živnostenský register, kontrola OP na stránke Ministerstva vnútra SR, či nie je evidovaný ako stratený alebo odcudzený, v úverovom registri SOLUS, NRKI a overenie v Sociálnej poisťovni. Cetelem pred poskytnutím úveru požadoval od klienta (žalovaných), aby mal dostatočné zabezpečenie úveru, teda trvalý zdroj príjmu, z ktorého môže následne úver splácať. Pri schvaľovaní úverov sa posudzovalo okrem iných kritérií najmä zamestnanie a bonita klienta (žalovaných), ktorý musel mať v príjme obsiahnuté životné minimum v danom období a mesačnú splátku v stanovenej výške spolu s ďalšími jeho záväzkami. Ďalej žalobca dôvodil, že z bodu 1.1. úverovej zmluvy vyplýva, že RPMN predstavovala 16,08 %. Žalovaní si zvolili základný súbor poistenia s výškou poistného 3,33 % z mesačnej splátky. Vzhľadom k tomu, že poistenie úveru bolo dobrovoľné, a teda dobrovoľný bol aj poplatok za poistenie, pričom mohli žalovaní kedykoľvek poistenie ukončiť a zároveň poistenie nebolo podmienkou na uzatvorenie predmetnej úverovej zmluvy, tak tento poplatok nemohol byť zarátaný do celkových nákladov úveru s poukazom na vyššie uvedené zákonné ustanovenie § 2 písm. g). Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal žalobca za to, že výška RPMN bola v úverovej zmluve uvedená správne. K námietke premlčania žalobca uviedol, že nárok premlčaný nie je. Žalobca vyhlásil dňa 2.12.2015 mimoriadnu splatnosť úveru, čím sa stal dlh žalovaných splatný v celom rozsahu. Nasledujúci deň, t. j. 3.12.2015 žalobca mohol svoje právo vykonať prvý raz. Žalobný návrh bol podaný na súd dňa 8.11.2018, t. j. v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka si žalobca svoj nárok uplatnil v zákonnej trojročnej premlčacej dobe. Podľa žalobcu úverová zmluva bola dojednaná v súlade s právnymi predpismi účinnými v čase jej uzatvorenia a neobsahuje žiadne neprijateľné podmienky, obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

1.3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 12.5.2015 žalobca uzatvoril so žalovanými Zmluvu o spotrebiteľskom úvere (č. I. 29 - 33 spisu), na základe ktorej sa zaviazal poskytnúť

žalovaným úver vo výške 2.413,- € na konsolidáciu úverov - účelový úver. Žalovaní sa zaviazali úver splácať v 60-mesačných splátkach po 59,32 € vždy do 15. dňa v mesiaci, splatnosť prvej splátky bola uvedená ako 15. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom bol úver dlžníkovi poskytnutý v dohodnutej výške, konečná splatnosť úveru bola uvedená dňa 15.6.2020, výška úrokovej sadzby 15 % p.a. - fixná, RPMN 16,08 %, priemerná RPMN 18,34 %, celková čiastka k zaplateniu 3.444,60 €, poplatok za poistenie 3,33 %. Z oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 9.12.2015 (č.l. 37 spisu) súd prvej inštancie zistil, že žalobca oznámil žalovanej v I. rade, že poskytnutý úver nesplácala riadne a včas, preto vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a ku dňu 2.12.2015 sa stal záväzok splatný v celom rozsahu. Podľa doručienky si žalovaná v I. rade zásielku prevzala dňa 11.12.2015. Z potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov (č. I. 36 spisu) súd zistil, že žalobca poskytol žalovanej v I. rade peňažné prostriedky vo výške 2.413,- €, pričom na úverový účet nebola pripísaná žiadna úhrada.

1.4.1. V odôvodnení súd prvej inštancie konštatoval, že zmluva bola pripravená na formulári, ktorý zo strany právneho predchodcu žalobcu bol vopred pripravený bez možnosti žalovaných meniť obsah a text uvedenej zmluvy. Právny vzťah medzi účastníkmi posudzoval ako spotrebiteľský, keďže právny predchodca žalobcu uzatváral zmluvu v postavení dodávateľa a žalovaní boli v postavení spotrebiteľa. Súd uviedol, že ako jednu z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere zákonodarca vyžaduje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (súd prvej inštancie poukázal na § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa citovaného zákona v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ktorá je predmetom sporu, správne má byť písm. k/ uvedeného zákonného ustanovenia). Konštatoval, že v zmluve síce je uvedená celková čiastka úveru, nie je v nej ale premietnutá suma poistného vo výške 3,33 % (pričom suma poistného ani nie je špecifikovaná, keďže nie je zrejmé, z akej sumy sa pri výpočte poistného vychádza) splatná spolu so splátkami úveru. Súd mal za to, že žalobcovi nevznikol nárok na poistné, nakoľko poistenie, tak ako bolo v predmetnej úverovej zmluve „dojednané“, nezodpovedá ustanoveniam § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách. Žalobca nepredložil súdu žiaden doklad preukazujúci nielen vznik, ale ani rozsah a podmienky, akéhokoľvek poistenia a vôbec nepreukázal existenciu poistenia. Súd poukázal na znenie ustanovenia bodu 3.1. zmluvy, ktoré je naformulované tak, že predpokladá výber jedného zo súborov poistenia v tomto bode uvedeného. Z formulácie textu zmluvy v uvedenom bode nevyplýva, že by žalovaní mohli poistenie aj odmietnuť, prípadne uzavrieť zmluvu aj bez poistenia (v bode 3.5. zmluvy sa len uvádza, že dlžník je oprávnený kedykoľvek poistenie ukončiť). Je pritom zrejmé, že ide o formulárový text zmluvy, ktorý pripravil žalobca pre neurčitý počet spotrebiteľov a žalovaní nemali možnosť do tohto textu zasiahnuť. Za takéhoto stavu bolo teda potrebné náklady na poistenie započítavať do celkových nákladov spotrebiteľa. Keďže v danom prípade do celkovej čiastky úveru nie je započítané platenie poistného, pričom zo znenia zmluvy je zrejmé, že poistné bolo podmienkou uzavretia zmluvy a vznik poistenia navyše nie je ani preukázaný, je suma uvedená ako celková čiastka úveru nesprávna. V zmluve teda absentuje (správny) údaj o celkovej čiastke v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 2 písm. h) citovaného zákona. Z uvedeného je zrejmé, že pri výpočte RPMN neboli s poukazom na § 19 ods. 2 citovaného zákona použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g) citovaného zákona, ale nižšie náklady (bez výšky splátky plnenej na poistné). Potom žalobca v úverovej zmluve uviedol RPMN v nižšej výške, teda v neprospech spotrebiteľov, ktorých tým uviedol do omylu, keď je známe, že čím nižšia je RPMN, tým je úver lacnejší. Žalobca navyše v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona v zmluve neuviedol predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Aj z uvedeného dôvodu je úverová zmluva uzavretá zmluvnými stranami bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) citovaného zákona. Súd sa už nevyjadroval k ďalším žalovanými namietaným náležitostiam úveru, nakoľko absencia týchto by nemala na rozhodnutie vplyv, keďže už na základe vyššie uvedeného posúdil súd úver ako bezúročný a bez poplatkov.

1.4.2. Súd ďalej dôvodil, že pokiaľ sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) citovaného zákona, má žalobca právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru, ani akékoľvek poplatky súvisiace s úverom (vrátane poistného). Keď žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 2.413,- € a žalovaní v súvislosti s úverom nič nezaplatili, mal by žalobca nárok na vrátenie poskytnutej sumy v plnej výške. Žalovaní však namietli aj premlčanie úveru s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka a uvedením, že trojročná premlčacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka) pre celý úver začala plynúť odo dňa splatnosti nesplnenej splátky, pre ktorú sa stal splatným celý dlh. K tomuto súd poukázal na

rozhodnutie Krajského súdu Bratislava zo dňa 30.4.2018, č. k. 9 Co 44/2018-110, v ktorom sa v súvislosti s premlčaním uvádza: „Dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o splnení dlhu v splátkach (§ 565 Obč. zák.), ako je tomu aj v prípade uzatvorenej zmluvy o pôžičke, dovoľuje veriteľovi aby od dlžníka požadoval vždy iba zaplatenie tej splátky, ktorá sa stala zročnou (splatnou). Každá zo splátok predstavuje totiž samostatné plnenie, čo je tiež dôvod, pre ktorý pre každú splátku začína plynúť premlčacia doba podľa § 101 Obč. zák. samostatne, a to od doby zročnosti jednotlivých splátok (v súdnej právnej veci bol dátum splatnosti dohodnutý vždy na 20. deň toho - ktorého mesiaca, teda premlčacia doba by začala plynúť pre každú jednotlivú splátku vždy od 21. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci). Ustanovenie § 565 Obč. zák. ale pripúšťa dohodu medzi veriteľom a dlžníkom, že nesplnením jednej zo splátok sa stane splatným jeden dlh. V takom prípade premlčacia trojročná doba pre právo na zaplatenie celého zostávajúceho dlhu začína plynúť odo dňa, keď sa stala splatnou celá nesplnená splátka. Citované ust. § 53 ods. 9 Obč. zák. modifikuje ust. § 565 Obč. zák. vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám (ktorou je aj zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným), a to tak, že podľa cit. ust. je strata výhody splátok podmienená splnením podmienok : a/ musí ísť o spotrebiteľskú zmluvu, b/ strata výhody splátok nastáva až po uplatnení tohto práva veriteľom, ktorý môže toto právo uplatniť najskôr po uplynutí trojmesačnej lehoty od omeškania dlžníka so zaplatením splátky, c/ veriteľ dlžníka upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky. T.j. v prípade spotrebiteľskej zmluvy až po uplynutí trojmesačnej lehoty nastane strata výhody splátok upravená v ust. § 565 Obč. zák., ak je splnená súčasne podmienka o upozornení dlžníka veriteľom, že veriteľ požaduje zaplatenie celej pohľadávky. Ak by veriteľ nevyužil svoje právo požadovať splatenie celého dlhu, bol by naďalej oprávnený požadovať len zaplatenie už splatnej splátky. Pred uplynutím uvedenej lehoty nie je veriteľ oprávnený žiadať od dlžníka splnenie celého dlhu naraz. V predmetnej veci si veriteľ uplatnil právo na zaplatenie dlhu naraz listom zo dňa 27. 11. 2013, keď je zrejmé, že si predmetné právo uplatnil po uplynutí trojmesačnej lehoty; keďže žaloba bola podaná na súde dňa 11. 11. 2016, potom premlčané z dôvodu márneho uplynutia trojročnej všeobecnej premlčacej doby boli len splátky z 20. 9. 2013 a 20. 10. 2013, pred zosplatením zvyšku dlhu. Nutno dať za pravdu žalobcovi aj v tom, že ak by mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich.“ V súlade s vyššie vysloveným právnym názorom krajského súdu v obdobnej právnej veci súd prvej inštancie posúdil ako premlčané splátky splatné dňa 15.6.2015, 15.7.2015, 15.8.2015, 15.9.2015 a 15.10.2015, tzn. tie, ktorých splatnosť nastala viac ako tri roky pred uplatnením si nároku žalobcu žalobou na súde dňa 9.11.2018. Tieto splátky predstavujú sumu 201,08 € (5 splátok x 2.413,- €/60 mesiacov), ktoré súd žalobcovi z priznanej nesplatenej istiny úveru (2.413,- €) pre premlčanie nepriznal a v súlade s uvedeným zaviazal žalovaných na zaplatenie rozdielu istiny úveru a premlčaných splátok, t. j. na zaplatenie sumy 2.211,92 € (2.413,- € - 201,08 €). Spolu s priznanou sumou uložil súd žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania (keďže sa dostali do omeškania s úhradou tejto sumy), v zákonnej výške 5,05 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni vyhlásenia splatnosti úveru, t. j. odo dňa 3.12.2015 až do zaplatenia (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.). V prevyšujúcej časti súd žalobu po čiastočnom zastavení konania ako nedôvodnú zamietol.

1.5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 C.s.p., v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorému ako v prevažnej časti úspešnej strane sporu vznikol nárok na náhradu trov konania (súd žalobu o zaplatenie sumy 2.600,28 € s príslušenstvom zamietol v časti o zaplatenie sumy istiny 388,36 € s príslušenstvom), priznal náhradu trov konania v rozsahu 70,14 % (úspech žalobcu 85,07 % - úspech žalovaných 14,93 %).

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku, ktorým žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.12.2015 do zaplatenia a proti výroku o trovách konania, podali odvolanie žalovaní. Dôvodili, že súd im svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, ďalej že vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolatelia popreli dôvodnosť podanej žaloby, keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12.5.2015 neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a úver z nej je bezúročný a bez poplatkov, zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke na úhradu, čo znamená rovnaký dôsledok, ako keby tento údaj v zmluve chýbal, teda bezúročnosť a bezpoplatkovosť, zmluva neobsahuje správne uvedenú RPMN, v zmluve sa uvádza nesprávna hodnota - nižšia,

čo je v neprospech spotrebiteľa, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), zo strany žalobcu nebolo preukázané dodržanie povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť dlžníka splácať poskytovaný úver, preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), odvolatelia namietali premlčanie žalovaného nároku a to v celom rozsahu. S poukazom na § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dôvodili, že zmluva neobsahuje druh úveru, úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania s platením splátok a ani podmienky čerpania úveru. Úver je preto podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bezúročný a žalobcovi nárok na žiadne úroky a poplatky nevznikol. Ďalej poukázali na to, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku na úhradu, i keď ide o náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pojem „celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť“ definuje uvedený zákon v § 2 písm. h) tak, že ide o súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Tento údaj sa v zmluve neuvádza. Konštatovali, že na jednej strane sa v zmluve uvádza, že výška mesačnej splátky je 59,32 € a počet splátok 60, čo by malo znamenať úhradu sumy 3.559,20 €, zároveň sa ale uvádza, že celková čiastka na úhradu je 3.444,60 €, ktorý údaj potom nie je správny. Zmluva tak obsahuje nepravdivý a klamlivý údaj, čo má rovnaký dôsledok, ako neuvedenie tohto údaju. Ďalej dôvodili, že podľa zmluvy je RPMN vo výške 16,08 %. Tento údaj nie je správny, podľa prepočtu je RPMN v hodnote 17,34 %, v súvislosti s prepočtom RPMN v odvolaní poukázali na výstup z interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN z internetovej stránky FINinfo - portálu finančnej osvety a ochrany finančného spotrebiteľa MF SR. Poukázali na § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého je úver bezúročný aj v prípade, ak sa v zmluve uvádza nesprávna RPMN v neprospech spotrebiteľa, ako je tomu aj v prejednávacom prípade. Ďalej namietali, že keďže žalobca netvrdil a nepreukázal, že pred poskytnutím úveru dodržal povinnosti podľa § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, dopustil sa hrubého porušenia odbornej starostlivosti a aj z tohto dôvodu sa považuje úver za bezúročný a bez poplatkov. K námietke premlčania uviedli, s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, že omeškanie so splácaním nastalo už pri splátke splatnej v júli 2015, kedy došlo aj k zosplatneniu celého dlhu. Premlčacia doba uplynula teda pred podaním žaloby. Odvolatelia v odvolaní namietli aj uplatnenie úroku vo výške 15 %, v prípade že došlo k zosplatneniu úveru, jeho uplatnenie odporuje zákonu. V tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.6.2015, sp. zn. 6 Co 190/2014, z ktorého vyplýva jednoznačný záver o neexistencii nároku na obchodný úrok po zosplatnení úveru a to konkrétne na jeho časť, podľa ktorej: „Splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdielne spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou

záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou (pozri ďalej). Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z.z. Ak by sa žalobca odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľával aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. Alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka“. Odvolaciemu súdu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca, podľa neho súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, podľa ktorého rozhodnutia úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, žalobcovi priznal rozdiel medzi odfinancovanými peňažnými prostriedkami a prijatými splátkami, okrem splátok splatných dňa 15.6.2015, 15.7.2015, 15.8.2015, 15.9.2015 a 15.10.2015, t.j. splatnosť ktorých nastala viac ako tri roky pred uplatnením si nároku žalobcu na súde dňa 9.11.2018, ktoré súd prvej inštancie považoval za premlčané. Odvolaciemu súdu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť, uplatnil si nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní. Zotrvali na svojom odvolaní a na návrhu na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vytýkali súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil ich podanie a vzájomný návrh vyhodnotil len ako obranu proti návrhu na začatie súdneho konania. Rozhodnutie považovali za predčasné, súd prvej inštancie podľa odvolateľov neúplne a nesprávne nezistil skutkový stav a vec posúdil nesprávne aj po právnej stránke. Odvolatelia popreli dôvodnosť podanej žaloby, pretože predložená zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12.5.2015 neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a úver z nej je bezúročný a bez poplatkov, zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej čiastke na úhradu, čo znamená rovnaký dôsledok, ako keby tento údaj v zmluve chýbal, teda bezúročnosť a bezpoplatkovosť, zmluva neobsahuje správne uvedenú RPMN, v zmluve sa uvádza nesprávna hodnota - nižšia, čo je v neprospech spotrebiteľa, a preto je úver bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.), zo strany žalobcu nebolo preukázané dodržanie povinnosti skúmať s odbornou starostlivosťou schopnosť dlžníka splácať poskytovaný úver, preto sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.), opätovne namietli premlčanie žalovaného nároku a to v celom rozsahu. V ostatnom sa vyjadrenie odvolateľov obsahovo zhodovalo s odvolaním proti rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolatelia opätovne navrhli odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K vyjadreniu odvolateľov sa vyjadril žalobca. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne a má za to, že súd rozhodol ako o bezúročnosti úveru, tak aj o čiastočnom premlčaní nároku, preto je podľa neho odvolanie žalovaných účelové.

6. Ďalšie vyjadrenia do spisu doložené neboli.

7. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaných nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. marca 2022; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovaných zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.12.2015 do zaplataenia ako aj vo výroku o trovách konania, považuje za vecne správny, a preto ho potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2, ods. 3 C.s.p.).

8. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobe žalobcu čiastočne vyhovel a žalovaných zaviazal povinnosťou spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.211,92 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 3.12.2015 do zaplataenia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o čiastočnom vyhovení žalobe. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovaných.

11. Súd prvej inštancie zmluvný vzťah, ktorý je predmetom sporu v prejednávanej veci, posudzoval ako vzťah spotrebiteľský a skúmal, či zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými spĺňa všetky náležitosti podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie zistil, že v zmluve absentuje (správny) údaj o celkovej čiastke v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch s poukazom na § 2 písm. h) citovaného zákona, keďže do celkovej čiastky úveru nebolo započítané platenie poisťného. Z uvedeného vyvodil, že pri výpočte RPMN neboli s poukazom na § 19 ods. 2 citovaného zákona použité celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v zmysle § 2 písm. g) citovaného zákona, ale nižšie náklady (bez výšky splátky plnenej na poisťné). Takýto postup mal za následok, že žalobca v úverovej

zmluve uviedol RPMN v nižšej výške, teda v neprospech spotrebiteľov. Žalobca navyše v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) citovaného zákona v zmluve neuviedol predpoklady použité na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Na základe absencie uvedenej náležitosti zmluvy o úvere uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými súd prvej inštancie správne ustálil, že úverová zmluva je bezúročná a bez poplatkov, s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Keďže absencia uvedenej náležitosti postačuje na to, aby sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, súd prvej inštancie sa už nevyjadroval k ďalším žalovanými namietaným náležitostiam úveru. V zmysle tohto záveru súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca má právo len na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, nemá právo žiadať úroky z úveru, ani akékoľvek poplatky súvisiace s úverom (vrátane poisťného). Keďže žalobca poskytol žalovaným úver vo výške 2.413,- € a žalovaní v súvislosti so splatením úveru nič nezaplatili, súd konštatoval, že žalobca by mal nárok na vrátenie poskytnutej sumy v plnej výške. S uvedeným postupom súdu prvej inštancie, ako aj jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, preto považuje námietky odvolateľov súvisiace s popretím dôvodnosti žaloby pre absenciu ďalších zákonných náležitostí zmluvy o úvere za nedôvodné.

12. Pokiaľ ide o premlčanie, odvolatelia, s poukazom na § 103 Občianskeho zákonníka, tvrdili, že omeškanie so splácaním nastalo už pri splátke splatnej v júli 2015, kedy došlo aj k zosplatneniu celého dlhu. Premlčacia doba uplynula teda pred podaním žaloby, za premlčanú považovali celú žalobou uplatnenú pohľadávku. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že žalovaní titulom splátok úveru neuhradili žalobcovi žiadnu splátku. Uvedenú skutočnosť žalobcovia v priebehu konania a ani v odvolaní nerozporovali. Žalobca preto v súlade s čl. 5 bod 5.1. písm. a) zmluvy o úvere listom zo dňa 9.12.2015 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to ku dňu 2.12.2015. Uvedeným momentom sa stal splatný celý zostávajúci dlh žalovaných. Odvolací súd sa nestotožňuje s tvrdením odvolateľov, podľa ktorého omeškanie so splácaním nastalo už pri splátke splatnej v júli 2015, kedy došlo aj k zosplatneniu celého dlhu. Žalobca, postupujúc podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, uplatnil svoje právo zosplatniť celý dlh v súlade s § 565 Občianskeho zákonníka až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a to listom zo dňa 9.12.2015 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.11.2015. Žaloba bola podaná na súde dňa 12.11.2018, a teda časť zosplatneného úveru pozostávajúceho zo splátok splatných od 15.11.2015 premlčaná nie je, keďže bola uplatnená v rámci plynutia trojročnej premlčacej doby, ktorá v zmysle § 103 druhá veta Občianskeho zákonníka začala plynúť od 16.11.2015. Odvolací súd sa v tomto smere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie podporeným rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 9 Co 44/2018 zo dňa 30.4.2018.

13. Odvolatelia v odvolaní namietli aj uplatnenie úroku vo výške 15 %. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie úrokov z úverovej istiny vo výške 15 % ročne zo sumy 2.413, € od 3.12.2015 do zaplatenia zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby v tejto časti žalobcom, preto je uvedená odvolacia námietka odvolateľov nedôvodná.

14. Vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu odvolatelia vytýkali súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil ich podanie a vzájomný návrh vyhodnotil len ako obranu proti návrhu na začatie súdneho konania. Odvolací súd uvádza, po podrobnom oboznámení sa s obsahom predloženého spisu, že žiadne podanie odvolateľov, ktoré by bolo možné považovať za vzájomný návrh, sa v spise nenachádza, preto je uvedená námietka odvolateľov nedôvodná.

15. Pokiaľ odvolatelia vytýkali súdu prvej inštancie, že im odňal možnosť konať pred súdom, že nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd uvádza, že odvolatelia tieto svoje námietky žiadnym spôsobom nekonkretizovali, nešpecifikovali, ponechali ich len vo všeobecnej rovine, čo nedalo možnosť odvolaciemu súdu sa s nimi vysporiadať inak ako konštatovaním, že odvolací súd takéto pochybenia v postupe súdu prvej inštancie nezistil.

16. Odvolatelia napadli odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania, pričom v odvolaní neuviedli, v čom považujú uvedený výrok za nesprávny. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania použil správne ustanovenia C.s.p. (§ 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 C.s.p.) a správne porovnal úspech žalobcu a žalovaných v spore, vychádzajúc zo žalovanej sumy 2.600,28 € a sumy 2.211,92 €, na zaplatenie ktorej boli žalovaní zaviazaní, z ktorého porovnania dospel k správne stanovenej percentuálnej výške úspechu žalobcu. Podľa názoru

odvolacieho súdu správne postupoval súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, keď neposudzoval zavinenie žalobcu za zastavenie konania v časti príslušenstva, keďže príslušenstvo pohľadávky nebolo vyčíslené pevnou sumou.

17. Keďže súd prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovaných zaviazal na plnenie neuviedol paričnú lehotu, odvolací súd, v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p. určil lehotu, v ktorej sú žalovaní povinní splniť povinnosť uloženú týmto rozhodnutím a to tri dni od právoplatnosti tohto rozsudku.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % a to voči spoločnej a nerozdielnej povinnosti žalovaných v I. a II. rade, ktorí majú postavenie nerozlučných spoločníkov (§ 77 C.s.p.), ktorá skutočnosť vyplýva zo zmluvy o úvere na č. I. 29 a nasl. spisu). V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).